

Oğlan ve Küçük Güve

Aysel Banu YAVUZAL

Ođlan ve Küçük Güve

Aysel Banu YAVUZAL

Sakin bir sokağın sonundaki sıcak bir evde, sıcak açık kahverengi tenli ve kısa dalgalı siyah saçlı küçük bir oğlan yaşıyordu. Her şeyi fark eden büyük koyu kahverengi gözleri vardı, özellikle bahçesindekileri. Sıcak bir gece, beyaz yıldızlı mavi pijama üstünü giydi ve parmak uçlarında dışarı süzüldü. Ay yuvarlak ve parlak, bahçe ise gizli seslerle fısıldıyordu.

Oğlanın adı Sam'di ve bahçesini her şeyden çok severdi. Gündüzleri bahçe vızıldayan arılarla ve parlak çiçeklerle doluydu. Ama geceleri bambaşka bir dünyaya dönüşüyordu. Sam küçük kırmızı sulama kabını tuttu ve herkes uyurken neler olduğunu merak etti. Uzun ayçiçeklerinin ve uykulu güllerin yanından süzüldü.

Birden burnunun ucundan minicik bir şey uçuverdi. Baş parmağının tırnağından büyük olmayan küçük bir güveydi! Kanatları soluk altın renginde ve hafif hilal desenliydi, tüylü krem rengi gövdesi ise minik bir oyuncak ayıya benziyordu. Tüylü antenleri ve yuvarlak siyah gözleri vardı. Güve beyaz bir çiçeğe kondu ve Sam'e gülümsüyor gibiydi.

"Merhaba, küçük güve," diye fısıldadı Sam. Güve antenlerini kıpırdattı ve başka bir çiçeğe uçtu. Sam, bahçe eldivenleri hâlâ elindeyken onu izledi. Güve tüylü başını çiçeğe daldırdı ve üzerinde sarı polen tozlarıyla çıktı. Sonra bir sonraki çiçeğe uçtu ve biraz polen bıraktı. Sam'in gözleri kocaman açıldı.

Tam o sırada Mama sıcak bir gülümsemeyele dışarı çıktı. Siyah saçları gevşek bir topuz yapılmıştı ve hardal sarısı hırkası ay ışığında parlıyordu. "Neyi izliyorsun, Sam?" diye sordu. Sam küçük güveyi işaret etti. "Poleni çiçekten çiçeğe taşıyor!" Mama başını salladı. "Buna tozlaşma denir. Güveler bunu gece yapar, tıpkı arıların gündüz yaptığı gibi."

Sam'in ağız açık kaldı. "Güveler çiçeklerin büyümesine yardım mı ediyor?" diye sordu. Mama yanına çömeldi, gümüş ay kolyesi ışığı yakaladı. "Evet, birçok çiçeğin tohum yapabilmesi için poleni taşıyacak güvelere ihtiyacı var. Güveler olmasa bazı çiçekler yok olurdu." Sam küçük güveye yeni bir saygıyla baktı. "Yani en küçük canlılar bile önemli," dedi yumuşak bir sesle.

Ertesi sabah Sam, Büyükbaba'nın evine koştu. Büyükbaba hasır şapkası ve kahverengi askılarıyla bahçedeydi. Sam'in hikâyesini dinlerken yuvarlak gözlükleri parıldadı. "Güveler gece bahçıvanlarıdır," dedi Büyükbaba kıkırdayarak. "Ama doğru çiçeklere ihtiyaçları var—gece açan ve tatlı kokan çiçeklere." Sam'in gözleri parladı. "Biraz dikebilir miyiz?"

Büyükbaba başını salladı ve cebinden bir tohum paketi çıkardı. "Bunlar ay çiçekleri," dedi. "Alacakaranlıkta açılır ve ay ışığında beyaz parlar. Güveler onlara bayılır." Sam yeşil bahçe eldivenlerini giydi ve Büyükbaba'ya küçük çukurlar kazmasında yardım etti. Her birine dikkatlice bir tohum bıraktı. "Küçük güve geri gelir mi?" diye sordu Sam. "Bahçeyi davetkâr yaparsak," dedi Büyükbaba.

Her akşam Sam tohumları kırmızı sulama kabıyla suladı. Toprağı izledi, yeşil filizleri bekledi. Mama daha fazla gece açan çiçek seçmesine yardım etti: akşam çuha çiçeği, gece floksu ve tatlı tütün. "Bunlar güveleri bütün yaz besler," dedi. Sam küçük güvenin ve arkadaşlarının tatlı nektarla ziyafet çektiğini hayal etti. Neredeyse sabırsızlanıyordu.

Bir gece ilk ay çiçeđi açıldı. Büyük ve beyazdı, minik bir ay gibi parlıyordu. Sam şaşkınlıkla nefesini tuttu. Sonra tanıdık bir kanat çırpışı gördü. Küçük güve geri dönmüştü! Ay çiçeđine kondu ve doyasıya içti. Kısa süre sonra daha çok güve geldi—soluk, yumuşak ve telaşlı. Minik gece bahçıvanları gibi polen taşıyarak çiçekten çiçeđe dans ettiler. Sam sevinçle ellerini çırpı.

Büyükbaba bahçeyi görmeye geldi. "Bir güve cenneti yaratmışsın," dedi ahşap bastonuna yaslanarak. "Ne kadar telaşlı olduklarına bak!" Sam güvelerin çiçekleri tozlaştırmasını izledi. Gurur duydu. "Gecenin bu kadar yaşam dolu olabileceğini bilmiyordum," dedi. Büyükbaba gülümsedi. "Nereye bakacağını bilersen, gece harikalarla doludur."

Sam bahçeyi daha da davetkâr yapmaya karar verdi. Küçük bir taş yol ve güvelerin içmesi için sığ bir su kabı ekledi. Çitin kenarına daha çok gece çiçeği dikti. Mama "Gece Bahçesi" yazan küçük bir tabela asmasına yardım etti. Güveler sessiz, kanat çırpın danslarıyla ona teşekkür ediyor gibiydi. Sam kendini mutlu ve işe yarar hissetti.

Haber mahalledeki çocuklar arasında yayıldı. Parlayan bahçeyi ve telaşlı güveleri görmeye geldiler. Sam onlara tozlaşmayı anlattı, tıpkı Mama'nın yaptığı gibi. "Güveler önemlidir," dedi. "Çiçeklerin büyümesine yardım ederler ve onların da bizim yardımımıza ihtiyacı var." Çocuklar kendi bahçelerine gece çiçekleri dikeceklerine söz verdiler. Sam gururla ışıldadı.

Yaz geceleri büyölü bir zamana dönüştü. Bahçe ay ışığında parlayan çiçeklerle doldu ve güveler her yerde uçtu. Sam'in küçük güvesi hep oradaydı, karanlıkta soluk altın bir dost. Bazen Sam'in parmağına konup dinlenirdi, tüylü antenleri kıpır kıpırdı. Sam bu minik canlıyla özel bir bağ hissetti. En küçük canlıların bile büyük fark yaratabileceğini biliyordu.

Bir akşam Mama ve Büyükbaba, Sam'le bahçede oturdular. "Güzel bir şey yarattın," dedi Mama. "Bir ihtiyaç gördün ve onu nezaketle doldurdun." Büyükbaba başını salladı. "Senin sayende gece yaşam dolu." Sam çiçekler arasında dans eden güvelere baktı. İçi ısındı. "Bence asıl kahramanlar güveler," dedi. "Sadece biraz yardıma ihtiyaçları vardı."

Ay yükselirken Sam küçük güveye iyi geceler diye fısıldadı. Yarın ve her gece bahçenin yaşam ve harikalarla dolu olacağını biliyordu. En küçük canlılar bile önemlidir ve gece dostça, parlayan bir yer olabilir. Sam mutlu bir kalple yattı, ay çiçekleri ve tüylü kanatlar hayal ederek.